

дѣ проста. Въ нейж нѣма нито събытія нито лица които да ся посачатъ; то е тридесетогодишенъ протестъ на Българскый народъ въ лицето на духовенството му и на нѣкои прѣдставители противу злоупотрѣбеніето на Гръцкото духовенство, и исканіе на своѣйтѣ независимѣ Іерархіѣ. Ходѣтъ на събытіята былѣ такъвъ:

На 40-тъ (1840) години Българитѣ, като вече ся пробудихъ отъ — дълбокыйтъ сънъ, най първо тогазъ направили заявленіе за правдинитѣ си да имъ ся даде народно духовенство. Тѣзи протесты ся засилихъ въ врѣмето на источнѣйтѣ войнѣ и ся продължавахъ до тѣзи години. Протестытѣ прѣдставяше на Портѣтъ Българското духовенство, Портата проваждаше Българитѣ до гръцкыйтъ Патріархъ. Патріархътъ ся противяше, Българитѣ настоявахъ; най-послѣ, патріархътъ съставя смѣсены комисіи отъ Българи и Гърцы, които *впрочемъ* никога недохождахъ до опрѣдѣленъ резултатъ. Всичко това ся повтаря на нѣколко пѣтя до извѣстныйтъ ферманъ на 28 Февр.

Въ домогваніето за рѣшеніе на Черковныйтъ въпросъ Българитѣ земахъ участіе ску-